

— Μήπως δὲν εἴμεθα εἰς ἕνα ναὸν τῆς τέχνης ;... Εἶπεν ὁ ποιητής.

— Ἰσως διότι ὑπάρχουν εἰκόνες... διέκοψεν πονηρῶς ἡ καλλιτέχνης, καί... λαμπάδες, μάλιστα τέσσαρες... Συλλογίζομαι μόνον, ὅταν θὰ φύγετε σεῖς, τί σκοτεινὰ θὰ ἔχω ἐδῶ μέσα...

Ὁ ποιητής ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ ἐπροχώρησε νὰ ἰδῇ τάχα ἐν ἔργον. Ἡ ζωγράφος ἐπλησίασε τὴν μουσουργὸν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ διὰ τὸ... τσαῖ.

Ὅταν ἠθέλησαν νὰ φύγουν — εἶχε νυκτώσει πλέον — ἡ καλλιτέχνης τοὺς ἐσταμάτησε.

— Ἀμαρτία ἐξωμολογημένη, δὲν εἶνε ἀμαρτία. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ναί, ἐπροθυμοποιήθη ν' ἀπαντήσῃ ἡ μουσουργός, ἐνῶ ὁ ποιητής ἐσιώπα, ἀνήσυχος διὰ τὸν ἀπρόοπτον πρόλογον.

— Ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον.

— Ἀπαραίτητον ; εἶπεν ἡ μουσουργός.

— Ναί. Ὅ,τι θὰ ἰδῆτε νὰ μὴ μού τὸ ἀφαιρέσετε...

— Σύμφωνοι, ἐφώναζεν ἡ μουσουργός.

— Ἰδέτε λοιπόν !

Καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα πρό εἶρον σκίτσο κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνώσεώς των, μὲ μίαν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα τῆς μορφῆς των.

Ἐμειναν κατάπληκτοι καὶ οἱ δύο.

— Δὲν τὴν δίδω εἰς κανένα σας. Εἶνε κρῖμα νὰ χωρίσω τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἀφῆσατέ την ὅπως εἶνε ἐδῶ. Κανείς δὲν θὰ τὴν ἰδῇ. Ἀμὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλος στιγμή, τότε πλέον θὰ εἶνε δική σας...

Παρήλθον δύο ἔτη. Ἡ εἰκὼν παρακολουθεῖ πάντοτε τὸ ἐργαστήριον τῆς ζωγράφου, ἡ ὁποία

περιέρχεται τὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα τῆς Δύσεως. Ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐχωρίσθησαν. Δύο ἔτη ! Μόνον ὁ ἥλιος δὲν ἀλλάζει τὴν τροχίαν του. Ἔως ὅτου στραφῇ δύο φορὰς ἡ Γῆ περὶ τὸν ἄξονά του εἶνε ὑπεραρκετὸν διάστημα διὰ νὰ λησμονηθοῦν αἱ ἐξάψεις ἐνὸς δειλινού.

Ἐκεῖνος ἔγινε πολὺ διαφορετικὸς· ἀλλάζει φίλας ὅσα καὶ περιλάιμια, ἔγραψε βουνὰ στίχων, ἔγινε τὸ ἀντικείμενον αὐστηρᾶς κριτικῆς καὶ ἐσφυρηλατήθη εἰς μίαν στωικότητα, ὅπως ἀντίθετον πρὸς τὴν αἰθερίαν ἐμπνευσιν τῶν λαξευτῶν σονέτων του.

Ἐκείνη, ἐρρίφθη ἀκράτητος εἰς τοὺς τόνους καὶ τὰς μελωδίας, εἰς τὰς συνθέσεις καὶ τὴν μελέτην. Ἀπέκτησε περισσotέραν φήμην, νέους γνωρίμους, καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ λησμονῇ πολὺ εὐκολώτερον ἢ ἄλλοτε.

Μόνον ἡ ζωγράφος ἔμεινεν ἡ ἰδία. Μόνον αὐτὴ εἰς τοὺς αἰωνίους ρεμβασμούς της ἐνθυμεῖται τοὺς δύο ἐρωτευμένους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἐργαστηρίου της καὶ μειδιᾷ, ἀφελεστάτῃ πάντοτε καὶ φιλοσοφικῇ.

Καὶ ἐνῶ τὰ ἔμψυχα πλάσματα ἐχωρίσθησαν σχεδὸν ἀποτόμως καὶ βαίνει ἕκαστον ἰδίαν ὁδόν, χωρὶς ἐλπίδα συναντήσεως, ἡ εἰκὼν μένει ἀναλλοίωτος, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀσπασμοῦ. Τοὺς κρατεῖ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ χρώματός ἐνηγκαλισμένους, αὐτὴ ἡ ἄψυχος, ἡ ἔχρυσά ψυχὴν, ὅσην δὲν ἔχουν ἱὰ ἔμψυχα.

Μένει ἐκεῖ, ἀλλὰ πάντοτε προσφυλαγμένη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Δὲν λησμονεῖ ἡ καλλιτέχνης τὴν πυρετώδη φράσιν τοῦ ποιητοῦ :

— Ἐκὰς οἱ βέβηλοι !

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

